

Αριθμός Απόφασης: 43 /2013
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ
[ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ]

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ευγενία Τσιώρα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Προϊστάμενος των Υπηρεσιών του Πρωτοδικείου, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως, λόγω του κατεπείγοντος.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στα Χανιά, στις 15 Νοεμβρίου 2011, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «Grammo», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας Δικηγόρου τους Μάρθας Κοτσωνα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «
που εδρεύει στο
και εκπροσωπείται νόμιμα, η
οποία εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο της

Οι αιτούντες άσκησαν ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την από 28/11/2011 και με αριθμό καταθέσεως 230/5-5-2011 αίτησή τους, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 20/9/2011 και μετ' αναβολή αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, ζητώντας να γίνει αυτή δεκτή.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46–53 του Ν. 2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν. 3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην αποτροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτέλεσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, -που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και τον παραγωγό του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας–παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αστικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή (ΕφΑθ 1388/2000 Ελλ.Δνη 41,408, ΜΠΑθ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 Δημ. Νόμος). Εξάλλου, το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (παρ. 1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (παρ. 2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν. 3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ.1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό

(2^ο φύλλο της με αριθμό43.../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται στο αρμόδιο δικαστήριο. Παρ. 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση

της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 161/2009 Δημ. Νόμος, ΑΠ 907/2003 Ελλ. Δ/νη 44, 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρ. Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. ΠΠΘ 3953/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 18762/2007 ό.π., Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002.217, Καλλίνικο Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ. 2000.112, Κοτσίρη, στο άρθρο «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002.251). Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [παρ. 3 αρθρ. 49]. Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι, προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσόν αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [49 παρ.2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [βλ. ΜΠΘ 18762/2007 ό.π., Κουμάντο: πνευματική ιδιοκτησία σελ.153, 160, 190-191, Καλλινίκου: Τα θεμελιώδη θέματα του νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ.39 επ.]. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49 παρ. 1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεώς τους. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν (ΠΠΘ 10947/2008 Δημ. Νόμος, ΠΠΘ 3953/2008 Αρμ. 2008.1509, ΜΠΑΘ 564/2009 αδημ., ΜΠΘ 25197/2008 Δημ. Νόμος). Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/1993 και Ν. 3057/2002) που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [εις εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6-2-2003 στη υπόθεση 245/00 βλ. Αρμ. 2003, σελ.1699], αποφαινόμενο, επί του προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων Senia [ιδρύματος για

ως διαχειριζόμενοι και ενεργούντες για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί δικαστικές αποφάσεις, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός «Swiss Perform», γερμανικός «GVL», γαλλικός «Spedidam», ισπανικός «AIE», σουηδικός «SAMI», ρουμανικός «Gredidam», ουγγρικός «EJI», λιθουανικός «Agata», δανικός «Gramex», ολλανδικός «Norma», βελγικός «Microcam», πολωνικός «Stoart», ρωσικός «Roupi», κροατικό «HUZIP», αυστριακό «LSG», βρετανικό «PAMRA», αμερικανοβρετανικό «RIGHTS AGENCY LTD» και άλλους) συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, οι αιτούντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Στο πλαίσιο των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι αιτούντες, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς τον στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-5-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα supermarkets, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως, ανά κατάσταση ή υποκατάστημα, σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, σύμφωνα με τον παραπάνω κατάλογο, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο ποσό των 60 ευρώ για κατάστημα επιφάνειας έως 100 τ.μ., στο ποσό των

(8^ο φύλλο της με αριθμό 43...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

90 ευρώ για επιφάνεια καταστήματος 101-200 τ.μ., στο ποσό των 140 ευρώ για επιφάνεια καταστήματος 201-400 τ.μ, στο ποσό των 200 ευρώ για επιφάνεια καταστήματος 401-800 τ.μ., στο ποσό των 270 ευρώ για επιφάνεια καταστήματος 801-1.600 τ.μ. και στο ποσό των 360 ευρώ για επιφάνεια καταστήματος 1.601 τ.μ. και άνω. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ' ης η αίτηση, ανώνυμη εταιρία, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται τέσσερα (4) καταστήματα στην περιοχή του καθ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα. Συγκεκριμένα η καθ' ης η αίτηση, ανώνυμη εταιρία, διατηρεί επιχείρηση super market με τέσσερα (4) καταστήματα στο ήτοι: α) στα έκτασης 1.490 τ.μ., β) κατάστημα που βρίσκεται επί της έκτασης τουλάχιστον 1.400 τ.μ., γ) κατάστημα επί της οδού Δημοτικής Κοινότητας έκτασης 300 τ.μ. και δ) κατάστημα που βρίσκεται επί της οδού έκτασης τουλάχιστον 250 τ.μ.. Στα καταστήματα αυτά καθημερινά η καθ' ης η αίτηση μετέδιδε από υλικούς φορείς ήχου, μουσική ελληνική και ξένη, που δεν είναι απαραίτητη, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία των προαναφερομένων καταστημάτων της, ειδικότερα δε για την ψυχαγωγία της εισερχόμενης σε αυτά πελατείας της, αλλά και για την αποτελεσματικότερη λειτουργία της επιχείρησής της (βλ. και ΜΠΑΘ 4296/2002 Δημ. Νόμος), σε συνδυασμό με τις προσκομιζόμενες συμβάσεις άδειας εκμετάλλευσης μεταξύ των αιτούντων και ομοίων με την καθ' ης η αίτηση επιχειρήσεων) και παρόλο που οχλήθηκε σχετικά από τους αιτούντες (βλ. την από 18/01/2011 εξώδικη δήλωση – πρόσκληση - διαμαρτυρία της αιτούσας, καθώς και την από 15.2.2011 εξώδικη απάντηση - δήλωσή της στην από 1.2.2011 εξώδικη δήλωση της καθ' ης η αίτηση, με τις με αριθμ. 8107^B/28.1.11 και 8236^B/21.2.11, αντίστοιχα, εκθέσεις επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή Πρωτοδικείου μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Συνιστά δε η ανωτέρω μετάδοση δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/1993, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, καθώς η καθ' ης οργανώνει τη συμπεριφορά της με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστεί προσιτή η μουσική σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, η οποία δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρ. Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών. Σύμφωνα με τα ανωτέρω και όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η μετάδοση μουσικής μέσω υλικών φορέων ήχου εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) προς ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι τα ποσά της εύλογης αμοιβής, που οι αιτούντες κατ' αποκοπή καθορίζουν με τα κατά τακτά χρονικά διαστήματα εκδιδόμενα από μέρους τους, κατά τα

διαμορφώθηκε κατά το μεσολαβήσαν χρονικό διάστημα δεν δικαιολογούν επαρκώς τη μεταγενέστερη άσκησή του, από την οποία, αντιθέτως, προκύπτει προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται από την καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή τον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής και τη θεμελίωσή της από αυτήν ενστάσεως καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος απαιτείται η υπέρβαση των πιο πάνω ορίων που ορίζονται στη διάταξη αυτή από την άσκηση του επιδιωκόμενου με την αγωγή δικαιώματος να είναι προφανής, δηλαδή πρόδηλη και αναμφισβήτητη. Οι πράξεις του υπόχρεου και η διαμορφωθείσα υπέρ αυτού κατάσταση πραγμάτων, είναι αναγκαίο να τελούν σε αιτιώδη σχέση προς την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου, αφού, κατά τους κανόνες της καλής πίστης, τις συνέπειες που απορρέουν από πράξεις άσχετες προς αυτή τη συμπεριφορά δεν συγχωρείται να επικαλεσθεί προς απόκρουση του δικαιώματος (ΑΠ 480/2010 Δημ. Νόμος). Μόνη η αδράνεια του δικαιούχου και η καλόπιστη πεποίθηση του υποχρέου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί κατ' αυτού, δεν αρκεί κατ' αρχήν να καταστήσει καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος. Αν όμως η αδράνεια συνοδεύεται από ειδικές περιστάσεις, που συνδέονται με προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου και ο ίδιος, μεταβάλλοντας τη στάση του, επιχειρεί εκ των υστέρων ανατροπή της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί και παγιωθεί, με αποτέλεσμα να επέρχονται δυσμενείς για τα συμφέροντα του υποχρέου επιπτώσεις, στην περίπτωση αυτή η άσκηση του δικαιώματος μπορεί να καταστεί μη ανεκτή κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ή και συνεπώς καταχρηστική και απαγορευμένη (ΟΛΑΠ 7/2002 ΕλλΔικ 2002.681). Στην προκείμενη δε περίπτωση στο πλαίσιο των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους οι αιτούντες, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς τον στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-5-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, οχλήθηκε δε σχετικά η καθ' ης η αίτηση από τους αιτούντες για την καταβολή της αμοιβής αυτής (βλ. την ως άνω από 18/01/2011 εξώδικη δήλωση-πρόσκληση - διαμαρτυρία της αιτούσας, καθώς και την από 15.2.2011 εξώδικη απάντηση - δήλωσή της στην από 1.2.2011 εξώδικη δήλωση της καθ' ης η αίτηση με τις με αριθμ. 8107^B/28.1.11 και 8236^B/21.2.11, αντίστοιχα, εκθέσεις επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή Πρωτοδικείου Ηρακλείου Γεώργιου Μαρκομιχελάκη). Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντος για την καθ' ης η αίτηση ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μελών των αιτούντων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της αποφάσεως, καθόσον πολλοί από τους τελευταίους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά τα έτη αυτά οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των

(10^ο φύλλο της με αριθμό43.../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –

Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

αιτούντων, ως εκ τούτου δε πρέπει να γίνει δεκτό εν μέρει το αντίστοιχο αίτημα των αιτούντων και να επιδικασθεί υπέρ καθενός από αυτούς και κατά την από το νόμο προβλεπόμενη αναλογία το ήμισυ του ποσού, το οποίο, κατά τα προαναφερόμενα, καθορίστηκε ως εύλογη αμοιβή των μελών τους (άρθρο 729 παρ. 2 ΚΠολΔ). Εξάλλου, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της παρούσας, η καθ' ης η αίτηση έχει μεν υποχρέωση, κατά το νόμο (αρθρ. 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), να παραδίδει στους αιτούντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελεί δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτελέσεώς τους, πλην, όμως, εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν για τη μέσω ηχείων και άλλων μηχανικών μέσων αναμετάδοση των μουσικών έργων στις επιχειρήσεις της, δεν πιθανολογείται ότι αυτή έχει αντικειμενικά, ενόψει της φύσεως της επιχειρήσεώς της, τη δυνατότητα να καταρτίσει και να παραδώσει άμεσα στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίαζε δημόσια μέσω υλικών φορέων ήχου κατά το επίδικο χρονικό διάστημα (αρθρ. 56 παρ. 4 του ίδιου νόμου), δεδομένου ότι η ενέργειά της αυτή εξαρτάται από τη γνώση τρίτου, και επομένως το συναφές αίτημα των αιτούντων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσίαν (ΜΠΑΘ 7762/2008 αδημ.), καθώς, επίσης, κατόπιν τούτου να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσίαν και το αίτημα να καταδικασθεί η καθ' ης η αίτηση, κατά το άρθρο 946 παρ 1 του ΚΠολΔ, σε χρηματική ποινή ποσού 300 ευρώ υπέρ των αιτούντων, για την περίπτωση μη συμμόρφωσης της προς τη σχετική διάταξη της παρούσας, ως μέσο έμμεσης εκτέλεσης της, ως μέσο δηλαδή εξαναγκασμού του σε παράδοση του παραπάνω καταλόγου. Κατ' ακολουθίαν των προαναφερομένων πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή εν μέρει και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει η καθ' ης η αίτηση στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στα καταστήματά της, που βρίσκονται στο κατά τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, στα ακόλουθα ποσά: α) Για το κατάστημα έκτασης 1.490 τ.μ., στο ποσό των διακοσίων εβδομήντα (270,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του νομίμου ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των χιλίων ογδόντα ευρώ (1.080,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ, β) Για το κατάστημα που βρίσκεται επί της τουλάχιστον έκτασης 1.400 τ.μ., στο ποσό των διακοσίων εβδομήντα ευρώ (270,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του νομίμου ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των χιλίων ογδόντα ευρώ (1.080,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ, γ) Για το κατάστημα επί της οδού έκτασης 300 τ.μ., στο ποσό των εκατόν σαράντα ευρώ (140,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των πεντακοσίων εξήντα ευρώ (560,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ και δ) Για το κατάστημα που βρίσκεται επί της οδού τουλάχιστον έκτασης 250 τ.μ., στο ποσόν των εκατόν σαράντα ευρώ (140,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του νομίμου ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσόν των πεντακοσίων εξήντα ευρώ (560,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ και συνολικά για όλα τα καταστήματα στο ποσό των

τριών χιλιάδων διακοσίων ογδόντα ευρώ (3.280 ευρώ) πλέον του νομίμου Φ.Π.Α. επί της ως άνω εύλογης αμοιβής και να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς (τρίτη αιτούσα) και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς (πρώτο αιτούντα) και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές (δεύτερο αιτούντα), όπως αναλυτικά εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως, να υποχρεωθεί δε αυτή (καθ' ης η αίτηση) να καταβάλλει στους αιτούντες το ήμισυ από το πιο πάνω ποσό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, για το σύνολο του ένδικου χρόνου, όπως ειδικότερα εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως. Επίσης, πρέπει να οριστεί, κατ' άρθρο 693 παρ. 1 ΚΠολΔ, προθεσμία στους αιτούντες για την άσκηση της κύριας αγωγής επί της προκειμένης διαφοράς ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου το χρονικό διάστημα των τριών (3) μηνών από την έκδοση της παρούσας απόφασης και να καταδικασθεί η καθ' ης η αίτηση σε μέρος των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων (άρθρα 178 παρ. 1 και 189 του ΚΠολΔ), ήτοι στα δικαστικά και εξώδικα έξοδα που ήταν απαραίτητα για τη διεξαγωγή και υπεράσπιση της δίκης, τα οποία είναι τα μόνα που αποδίδονται, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την υπό κρίση αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση, για την από μέρους της χρήση υλικών φορέων ήχου στις αναφερόμενες στο σκεπτικό της αποφάσεως επιχειρήσεις της, που βρίσκονται στο κατά τα έτη 2007, 2008, 2009 και 2010, στα ακόλουθα ποσά: α) Για το κατάστημα έκτασης 1.490 τ.μ., στο ποσό των διακοσίων εβδομήντα ευρώ (270,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του νομίμου ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των χιλίων ογδόντα ευρώ (1.080,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ, β) Για το κατάστημα που βρίσκεται επί της τουλάχιστον έκτασης 1.400 τ.μ., στο ποσό των διακοσίων εβδομήντα ευρώ (270,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του νομίμου ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των χιλίων ογδόντα ευρώ (1.080,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ, γ) Για το κατάστημα επί της οδού Κοινότητας έκτασης 300 τ.μ., στο ποσό των εκατόν σαράντα ευρώ (140,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των πεντακοσίων εξήντα ευρώ (560,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ και δ) Για το κατάστημα που βρίσκεται επί της οδού τουλάχιστον έκτασης 250 τ.μ., στο ποσό των εκατόν σαράντα ευρώ (140,00 ευρώ) για κάθε έτος, πλέον του νομίμου ΦΠΑ και για τα τέσσερα έτη συνολικά, στο ποσό των πεντακοσίων εξήντα ευρώ (560,00 ευρώ) πλέον του νομίμου ΦΠΑ και συνολικά για όλα τα ως άνω καταστήματα στο ποσό των τριών χιλιάδων διακοσίων ογδόντα ευρώ (3.280 ευρώ), πλέον του νομίμου Φ.Π.Α. επί της ως άνω εύλογης αμοιβής.

6

(11^ο φύλλο της με αριθμό43...../2013 απόφ. του Μον.Πρωτ.Χανίων –
Τμήμα Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του αιτούντος φορέα των παραγωγών (τρίτη αιτούσα), κατά το υπόλοιπο δε 50%, ποσοστό 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των μουσικών (πρώτου αιτούντος) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των τραγουδιστών (δευτέρου αιτούντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλλει προσωρινά στους αιτούντες και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσας εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου.

ΟΡΙΖΕΙ στους αιτούντες προθεσμία για την άσκηση της κύριας αγωγής επί της προκειμένης διαφοράς ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου το χρονικό διάστημα των τριών (3) μηνών από την έκδοση της παρούσας απόφασης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, το οποίο ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

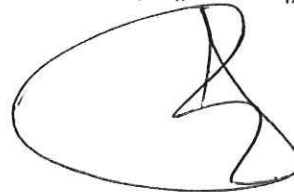
ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στα στις 05/02/2013, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ υπέρσει α/α
Χανιά.....15-1-.....2014
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΗ ΠΑΠΑΛΙΟΝΑΚΗ